

[Undervisningsministeren]

derfor stillet forslag om, at disse institutioner overflyttes til undervisningsministeriet.

Man kan vel ikke helt afvise, at styrelsesreglerne for nogle af de uddannelsesinstitutioner, der er omfattet af forslaget, ikke er helt tidssvarende. Jeg vil godt sige her, at tanken om justering af reglerne er mig da heller ikke fremmed. For øvrigt har der inden for teknika, som forslaget jo i særlig grad omtaler i bemærkningerne, i en årrække eksisteret kollegiale organer med en reel, om end ikke formel, betydelig indflydelse. Ministeriet har også taget spørgsmålet om ændring af bekendtgørelsen op. Direktoratet for de videregående uddannelser har i sommeren 1979 udarbejdet et udkast til en ny bekendtgørelse, og udkastet har været ude til høring og er for øjeblikket til videre bearbejdelse i ministeriet.

For seminariernes vedkommende har ministeriet også opmærksomheden henledt på styrelsesspørgsmålet. Jeg kan nævne, at der ved statsseminariet på Emdrupborg på søsøgsbasis er etableret en ny styrelsesordning.

Med hensyn til en fælles styrelsesordning mener jeg, at det vil være i hvert fald overordentlig kompliceret og formentlig også forkert at lægge disse meget forskelligartede institutioner ind under en fælles ramme. Og selve den foreslåede styrelsesordning kan jeg på flere punkter ikke umiddelbart tilslutte mig, uden at jeg på dette tidspunkt skal komme ind på detaljer og enkeltheder.

Jeg må tage afstand fra forslaget om, at disse institutioner skal være autonome på visse områder, forstået sådan, at ministeriet ikke i alle anliggender skulle være den højeste forvaltningsmyndighed. Det er en undtagelsesregel, der kun bør gælde for de højere uddannelsesinstitutioner, og denne undtagelsesregel er begrundet med, at institutionerne inden for deres områder repræsenterer den højeste faglige sagkundskab, eller sagt på en anden måde: er både forsknings- og uddannelsesinstitutioner. At overføre denne ordning til andre uddannelsesinstitutioner vil efter min mening undergrave det normale system her i landet: at ministeren er den ansvarlige øverste myndighed. Det udelukker selvsagt ikke en betydelig grad af det, vi i dag i daglig tale kalder selvstyre.

Hvad angår spørgsmålet om en eventuel overflytning af institutioner til undervisningsministeriet, vil jeg godt bemærke, at der jo gennem en længere årrække som led i en

bevidst politik er overført en lang række uddannelsesområder fra andre ministerier til undervisningsministeriet. Der er en række helt reale grunde til, at et begrænset antal institutioner fortsat hører til under andre ministerier, det skyldes altså ikke bare tilfældigheder. Men vi er opmærksomme på spørgsmålet, og der foretages justeringer, når det findes hensigtsmæssigt. Jeg kan da nævne, at så sent som 1. januar i år er de socialpædagogiske seminarier og socialpædagogisk højskole overflyttet fra socialministeriet til undervisningsministeriet.

Af de grunde, jeg her kort har nævnt, kan jeg konkludere, at jeg ikke kan anbefale forslaget, som det ligger her.

Jimmy Stahr (S):

Der er ting i SFs forslag, som socialdemokratiet kan have en del sympati for. Når jeg alligevel må afvise forslaget, skyldes det ikke mindst to ting:

For det første er der her i Danmark en tradition for, at udviklingen inden for undervisningsområdet så vidt muligt får lov til at foregå af sig selv, altså at vi er tilbageholdende med lovgivningsinitiativer, indtil der er et udtalt ønske, eller indtil omfattende forsøgsordninger, accepteret af de berørte grupper, har ført til resultater, før vi skrider til en egentlig lovgivning. Der sker på de områder, som SF bl. a. nævner, en udvikling, men inden for de enkelte skoleformer finder vi ikke at udviklingen er så langt, at lovgivningsinitiativer er nødvendige.

For det andet finder jeg det nok lidt betænkeligt, at man så at sige vil presse den samme model ned over så mange forskellige uddannelser. Der er store forskelle på de enkelte uddannelser, og der er forskelle ikke mindst med hensyn til de steder, hvor man så at sige afleverer de uddannede. Alene det vil give problemer. Jeg synes, man mere end aner, at SF ikke bryder sig om den nære tilknytning mellem uddannelse og erhverv. Jeg synes nu nok, den rummer fordele, som man ikke uden videre skal sætte over styr.

På baggrund af disse bemærkninger må jeg altså afvise forslaget, men glæder mig da til at drøfte problemerne i udvalget.

Bertel Haarder (V):